

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **V. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2005, čj. KUJI 18647/2005 OSVZ/KUJIPOOALQXW, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2007, č. j. 41 Cad 118/2007 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 9. 12. 2005, č. j. KUJI 18647/2005 OSVZ/KUJIPOOALQXW. Tímto rozhodnutím Krajský úřad kraje Vysočina zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice, ze dne 29. 9. 2005, čj. 3100/2003 nez. VLK, kterým jí byla od 1. 9. 2005 odejmuta dávka sociální péče ve výši 5800 Kč s odůvodněním, že manželovi žalobkyně je již od února 1998 vyplácena společností Ahold Czech Republic, a. s., výhra v částce 11 000 Kč měsíčně, což je započitatelný příjem, po jehož zohlednění již rodina žalobkyně nesplňuje podmínku sociální potřeby.

V této věci již rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 8. 2006, č. j. 41 Cad 23/2006 – 33, kterým zamítl žalobu žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 7. 2007, č. j. 3 Ads 112/2006 - 58, zrušil napadený rozsudek a věc soudu vrátil k dalšímu řízení. Neztotožnil se totiž se závěrem Krajského soudu v Brně, že měsíčně vyplácená výhra manželovi žalobkyně je zahrnuta jako opakující se pravidelný příjem podle § 6 odst. 1 písm. j) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, do rozhodného příjmu pro účely tohoto zákona (resp. zákona o sociální potřebnosti). Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že výhra v loterii je předmětem daně z příjmů fyzických osob a není přitom od této daně osvobozena. Z tohoto druhu příjmů se za příjem pro účely zákona o životním minimu považují ty, jež jsou zahrnuty v taxativním výčtu § 6 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Podle bodu 5 citovaného ustanovení sem náleží i

ostatní příjmy uvedené v § 10 odst. 1 písm. a) až g) zákona o daních z příjmů. Zákonodárce tak další příjmy uvedené v § 10 odst. 1 zákona č. 586/1992, o daních z příjmů [písmena h) až k)], mj. i výhru v loterii, do rozhodného příjmu nezahrnul. Citované znění právních předpisů je natolik jednoznačné, že v podstatě vylučuje možnost jakéhokoli jeho „překlenutí výkladem“. Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil názoru krajského soudu, že výhra v loterii je opakujícím se plněním. Byť v dané věci byla výhra vyplácena manželů žalobkyně v měsíčních splátkách, nic to nemění na jednorázové povaze výhry jako takové. Vyplácení dávky tak nebylo neodůvodněné, naopak neoprávněným shledal Nejvyšší správní soud její odnětí.

Krajský soud v Brně, vázán tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu rozhodl rozsudkem ze dne 21. 11. 2007, č. j. 41 Cad 118/2007 – 73, tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku žalovaný tvrdil jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný má za to, že krajský soud sice rozhodl v souladu s názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, dospěl však k chybnému závěru, že v dané věci jsou rozhodné pouze příjmy rodiny žalobkyně a nikoli i její celkové sociální a majetkové poměry. Tento aspekt krajský soud i Nejvyšší správní soud zcela pominuly. I za situace, kdy žalovaný zohlední závěry obou soudů a nebude výhru manžela žalobkyně považovat za opakovaný příjem zahrnovaný do rozhodného příjmu pro účely zákona o životním minimu, nelze pominout skutečnost, že tato výhra vyplácená ve splátkách 11000 Kč měsíčně umožňuje žalobkyni a jejímu manželovi jako osobám společně posuzovaným zajišťovat jejich základní životní potřeby naprosto nezávisle na dávkách sociální péče. Rodina žalobkyně tak neplní podmínku sociální potřeby nutnou pro poskytování dávky sociální péče podle § 3 odst. 2 zákona č. 482/1991 Sb., neboť její celkové sociální a majetkové poměry jí umožňují pokrýt životní potřeby vlastním přičiněním.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, je-li podle tohoto zákona nepřipustný.

V projednávané věci rozhodl Krajský soud v Brně znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem a v tomto novém rozhodnutí se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V kasační stížnosti není namítáno, že by se soud tímto závazným právním názorem neřídil.

Kasační stížnost je tedy nepřipustná ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. dubna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu